

ת"פ 67493/09/16 - מדינת ישראל נגד יצחק חסן

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 67493-09-16 מדינת ישראל נ' חסן

ת"פ 21089-08-16

ת"פ 7105-02-19

ת"פ 41510-08-187

בפני בעניין: כבוד השופטת, סגנית הנשיאה אפרת פינק
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד יעל גבעוני

המאשימה

נגד

יצחק חסן ע"י ב"כ עו"ד איתי שוחט

הנאשם

גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע בעבירות מושא חמישה התיקים שבנדון, שצורפו זה לזה.
2. בהכרעת דין מיום 8.3.17, שניתנה בת"פ 21089-07-16, הורשע הנאשם לפי הודאתו, בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירה של התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "כתב האישום הראשון").
- לפי כתב האישום הראשון, בערב יום 15.1.16, התפרץ הנאשם לבית ברחוב ויצמן 22 בקרית עקרון, בכך שחדר לתוכו דרך תריס החלון לאחר שבירת התריס. בהמשך הסתובב בבית כשהוא מצויד בפנס. באותה העת, המתלונן היה מאושפז בבית החולים הרצפלד כשאינו יכול לדבר ולתקשר עם סובביו.
3. בהכרעת דין מיום 22.3.17, שניתנה בת"פ 67493-09-16, הורשע הנאשם לפי הודאתו, בעובדות כתב האישום בעבירה של ניסיון גניבה, לפי סעיף 384 יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין (להלן - "כתב האישום השני").
- לפי כתב האישום השני, ביום 1.6.16, עת שהה הנאשם במחלקת רנטגן בבית החולים קפלן, משך טלוויזיה שהיתה מותקנת על קיר המחלקה, ניתק הטלוויזיה מהמתקן, אחז בה ונשאה אל עבר ספסל שהיה במחלקה

והניחה עליו.

4. בהכרעת דין מיום 10.6.19, הורשע הנאשם לפי הודאתו, בשני כתבי אישום מתוקנים כדלקמן:
בת"פ 41510-08-18 - הורשע הנאשם בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין (להלן - "**כתב האישום השלישי**").
לפי כתב האישום השלישי, ביום 25.7.18 ניגש הנאשם לדלפק במחלקת מיון בבית חולים קפלן, פנה לרופא, וצעק עליו. מששמע המתלונן - רופא נוסף במיון - את דברי הנאשם, מסר לו כי בכוונתו לפנות למשטרה. בהמשך לכך, פנה הנאשם למתלונן ואיים עליו, באומרו שיחכה לו מחוץ לבית החולים ויחסל אותו.
- בת"פ 7105-02-19** - הורשע הנאשם בעבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין (להלן - "**כתב האישום הרביעי**").
לפי כתב האישום הרביעי, ביום 9.10.18, בחצות, הגיע הנאשם באמצעות אופניו אל בניין מגורים ברחובות, נטל שני גופי תאורה מהקירות החיצוניים ועזב את הבניין כשגופי התאורה בחזקתו. שווי גופי התאורה כ-200 ₪.
5. בהכרעת דין מיום 23.10.19, הורשע הנאשם לפי הודאתו **בפל"א 338764-2019** בביצוע עבירה של החזקת רכוש חשוד כגנוב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין (להלן - "**כתב האישום החמישי**").
לפי כתב האישום המתוקן, ביום 3.8.19 נמצא הנאשם מחזיק טלפון השייך למתלוננת, ושאותו הטעינה במחלקה בבית החולים באותו היום.
6. לפי הסדר הטיעון שבין הצדדים, נשלח הנאשם לעריכת תסקיר שירות המבחן בארבעת התיקים הראשונים.

תסקירי שירות המבחן וחוות דעת ועדת האבחון

7. בעניינו של הנאשם הוגשו תסקירים רבים.
8. שירות המבחן, בתסקירו מיום 17.9.17, ציין כי הנאשם בן 52, רווק ללא ילדים, מתגורר עם שניים מאחיו בדירה של הוריו שנפטרו ונעדר מסגרת תעסוקתית. הנאשם מתקשה בקריאה ובכתיבה. הנאשם גויס לצבא ושוחרר בשל אי התאמה. לנאשם חובות לגופים שונים. הנאשם אובחן כמכור לבנזואידים, ובבדיקות שתן שנערכו לו נמצאו שרידי סם. עם זאת, הנאשם שלל בעיתיות בתחום האלכוהול והסמים. להתרשמות שירות המבחן, הנאשם תופס את השימוש בסם מסוג קנבוס כתרופה למצבו הרפואי והנפשי. הנאשם נוקט בגישה פאסיבית, מודעותו נמוכה והוא שולל צורך בטיפול בנושא וממוקד ברצונו לשיקום תעסוקתי. לאור עמדת הנאשם, שירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית.
9. לבקשתו של בא כוח הנאשם, אפשרתי במשך תקופה ממושכת הגשתם של מספר תסקירים משלימים, מיום 22.10.17, מיום 4.1.18, מיום 16.4.18, מיום 11.7.18, מיום 30.1.19 ומיום 14.3.19. כל זאת, מתוך תקווה כי הנאשם, המכור לחומרים ממכרים, יתגייס להליך טיפולי למרות הספקות שהביע שירות המבחן לאורך הדרך.

בתסקירים המשלימים ציין שירות המבחן תחילה, כי הנאשם ביטא רצון מילולי בלבד להיגמל מסמים, ומטעם זה לא בא בהמלצה שיקומית. בהמשך, הנאשם נקלט באשפוזית אולם עזב את המסגרת. כן הוסיף, כי הופנה למרכז הגמילה "דולפין", עזב את המקום ונמנע ממסירת בדיקות שתן לאיתור שרידי סם. לאור האמור, העריך שירות המבחן כי הנאשם אינו יכול להירתם להליך טיפולי ונמנע ממתן המלצה שיקומית.

בהמשך הוסיף שירות המבחן, כי הנאשם אינו מטופל במחלקת הרווחה, מגיע לעיתים בלבד אולם שולל צורך בסיוע או טיפול. לאור האמור, שירות המבחן נמנע מהמלצה שיקומית.

10. בתסקירים נוספים דווח, כי הנאשם השתלב בהליך גמילה במסגרת "בית אביב", מרכז שיקום ותמיכה בלוד, שיתף פעולה ובבדיקות שתן שנערכו לו, לא נמצאו שרידי סם. הנאשם מסר, כי הפסיק את השימוש בסמים, מתקיים מקצבת ביטוח לאומי ומסייע לאחיינו בהתקנת דודי שמש. שירות המבחן ציין, כי הנאשם הביע רצון להשתלב במסגרת טיפולית ארוכת טווח. לאחר הערכה מחודשת, העריך שירות המבחן, כי הנאשם מתמודד עם בעיות מורכבות לצד דלות קוגניטיבית. מכאן המליץ שירות המבחן לשלב את הנאשם במסגרת סגורה ואינטנסיבית והוא הופנה לקהילה טיפולית "קרית שלמה". שירות המבחן ביקש דחייה לצורך שילובו של הנאשם בקהילה והתרשמות משיתוף הפעולה של הנאשם.

11. בתסקירו מיום 1.4.19, דיווח שירות המבחן, כי הנאשם שולב בקהילת "קריית שלמה" בין יום 13.3.19 ויום 18.3.19. הנאשם התקשה להסתגל לתנאי המסגרת, לא עמד בכללים, סירב לשתף פעולה עם גורמי הטיפול, לא קם בבקרים, לא השתתף בקבוצות טיפוליות ובמרחבי התעסוקה, לא נטל טיפול תרופתי, לא נשמע להנחיות הצוות והתנהג בצורה שאינה הולמת. בשיחות הבהרה מסר הנאשם, כי בכוונתו להישאר במסגרת כחודשיים בלבד עד למועד הדיון. בבדיקת שתן שנמסרה ביום 12.2.19 אף נמצאו שרידי סם מסוג בנזואידים.

גם בתסקיר זה התרשם שירות המבחן, כי הנאשם נעדר כוחות אישיים ובשלות לעמידה במסגרות טיפול, נעדר מוטיבציה לטיפול ומחזיק בעמדות נוקשות והגנתיות. לאור האמור, לא בא שירות המבחן בהמלצות שיקומיות.

12. בתסקירו האחרון מיום 28.8.19 ציין שירות המבחן, כי ביום 30.4.19 השתלב הנאשם באשפוזית לגמילה פיזית באופן עצמאי. הנאשם סיים גמילה פיסית ביום 21.5.19 ופנה באופן עצמאי ליחידה להתמכרויות בקרית עקרון והחל בשיחות טיפוליות ומתן בדיקות שתן. מהיחידה להתמכרויות נמסר, כי הנאשם מגיע לשיחות ומוסר בדיקות שתן, בהן לא נמצאו שרידי סם. עם זאת, שירות המבחן התרשם, כי הנאשם אינו מודע לבעיית התמכרותו, שולל נזקקות טיפולית ומתקשה להבין את מהות הטיפול ותועלתה. עוד נמסר, כי לאחת הפגישות הגיע הנאשם כשהוא תחת השפעת אלכוהול. ביום 7.8.19 הנאשם הגיע לפגישה ומסר, כי הוא אינו רואה צורך בהמשך קשר טיפולי ועל כן הוחלט על סיום ההליך הטיפולי. ביחס לעבירות מסר הנאשם, כי הגיע לבית חולים לקבל טיפול רפואי, כשלתפיסתו הטיפול שקיבל לא היה ראוי. הנאשם הכחיש שאיים על רופא ומסר כי הרופא דחף אותו והוא דחפו חזרה בהתגוננות. הנאשם התקשה להסביר את האירוע מושא האישום הרביעי ומסר כי לקח את המנורה כדי להתגונן מפני תקיפה של עורב.

שירות המבחן הוסיף, כי לאחר הפסקת הטיפול ביחידה להתמכרויות, הנאשם מסר ביום 14.8.19 בדיקת שתן ובה נמצאו שרידי בנזואידים. לצד זאת, הנאשם מסר כי נוהג לצרוך אלכוהול ולהתרשמות שירות המבחן, הנאשם מתקשה להכיר בבעייתיות שבכך.

שירות המבחן סיכם ומסר, כי נעשו ניסיונות רבים לסייע לנאשם, אולם הנאשם התקשה להתגייס לטיפול ולשתף פעולה לאורך זמן. הנאשם סיים טיפול במסגרת אשפוזית, אולם הוא ממשיך לצרוך חומרים אסורים ואלכוהול. להערכת שירות המבחן, עמדותיו הנוקשות של הנאשם ביחס לטיפול מעידות על חוסר מוטיבציה לשינוי והיעדר הכרה ממשית בבעיותיו ובמצבו. עוד התרשם שירות המבחן מאדם בעל דפוסים שוליים, כוחות אישיים נמוכים ומוטיבציה נמוכה לשינוי בהתנהלותו, ללא גורמי תמיכה משמעותיים. מכאן, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית.

13. ועדת האבחון, בחוות דעתה מיום 1.1.18 (ענ/3), העריכה כי הנאשם מתפקד ברמה שאינה מוגבלת שכלית התפתחותית, יודע להבדיל בין טוב לרע ובין מותר לאסור, מסוגל לסייע לעורך דינו בהגנה ולהבין הליכי המשפט. לפיכך, העריכה ועדת האבחון, כי הנאשם כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו. עם זאת, הוועדה, כי הנאשם זקוק להערכה פסיכיאטרית וקביעת מדיניות טיפולית בהתאם, וכי הנאשם זקוק למסגרת תעסוקתית לאחר תהליך הגמילה.

טענות הצדדים

14. באת כוח התביעה טענה, שכתוצאה מביצוע העבירות שבהן הורשע הנאשם נפגעו הערכים החברתיים של הגנה על קניינו של אדם, פרטיותו, בטחונו וזכותו לחיים בטוחים ושלווים.

15. עוד טענה, כי יש לקחת בחשבון את הנסיבות הבאות הקשורות לביצוע העבירות: לפי כתב האישום הראשון, הנאשם נכנס לבית המתלונן עת היה מאושפז בבית חולים, אולם בסופו של דבר לא גנב דבר. מכאן טענה, כי הנזק הנגרם כתוצאה מהעבירה מושא כתב האישום הראשון הוא נמוך; לפי כתב האישום השני, הנאשם פגע ברווחת הציבור שאמור ליהנות מהטלוויזיה בבית החולים, והכל תוך ביצוע עבירה במקום ציבורי וללא מורא. אולם, בסופו של דבר לא עלה בידי הנאשם להשלים העבירה בשל עיכובו על ידי מאבטחים. מכאן טענה, כי הנזק הנגרם כתוצאה מהעבירה מושא כתב האישום השני הוא נמוך; לפי כתב האישום השלישי, הנאשם איים על רופא על רקע ביצוע תפקידו של רופא אחר. לטענתה מידת הפגיעה גבוהה ופוטנציאל הנזק יכול היה להיות גבוה; לפי כתב האישום הרביעי, הנאשם גנב שני גופי תאורה מבניין משותף. לטענתה מידת הפגיעה נמוכה; לפי כתב האישום החמישי, הנאשם החזיק רכוש החשוד כגנוב, מדובר בטלפון סלולרי שנגנב מחולה המאושפזת בבית חולים. לטענתה כתב התביעה תוקן על בסיס ראייתי אך כנסיבה לחומרה מדובר ברכוש השייך למטופלת המאושפזת בבית החולים.

16. עוד הוסיפה, כי לאור נסיבות ביצוע העבירות ומדיניות הפסיקה, מתחמי העונש ההולם את העבירות הם כדלקמן - בכתב האישום הראשון, בין מאסר לתקופה של 12 חודשים ובין מאסר לתקופה של 24 חודשים, לצד ענישה נלווית. בכתב האישום השני, בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של מספר חודשים. בכתב האישום השלישי, בין מאסר קצר, שיכול יבוצע בדרך של עבודות שירות, ובין מאסר לתקופה של 12 חודשים. בכתב האישום הרביעי, בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של מספר חודשים, שיכול יבוצע בדרך של עבודות שירות. בכתב האישום החמישי, בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של מספר חודשים.

17. לטענתה, יש לקחת בחשבון את הנסיבות הבאות שאינן קשורות לביצוע העבירות: הנאשם הודה במיוחס לו, נטל אחריות על מעשיו וחסך זמן שיפוטי; הנאשם נעדר עבר פלילי; עם זאת, הנאשם פגע בציבור וברכשו; העבירות בוצעו על רקע התמכרותו של הנאשם לקלונקס; מתסקירי שירות המבחן עולה, כי לנאשם בעיות רפואיות רבות, הוא נעדר יציבות בכל התחומים, דל קוגניטיבית, סובל מהתמכרות שנים רבות ומהזנחה וחוסר מעש. הנאשם לא נרתם להליך טיפולי, למרות שניתנו לו הזדמנויות רבות, ובסופו של דבר, שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית.

18. באת כוח התביעה הוסיפה לאחר התסקיר האחרון, כי הנאשם השתלב באופן עצמאי בגמילה פיזית במשך 3 שבועות ומשם עבר ליחידת ההתמכרויות. הנאשם הגיע לפגישות ובבדיקות שתן לא נמצאו שרידי סם. עם זאת, הנאשם אינו מודע להתמכרותו ושולל נזקקות טיפולית. בהמשך, השתלבותו של הנאשם

בטיפול הופסקה, לאחר שנמצא כי הנאשם ממשיך לצרוך אלכוהול ונמצאו שרידים בבדיקות שתן. מכאן ששירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית.

19. לאור האמור, עתרה באת כוח התביעה להטיל על הנאשם מאסר לתקופה של 18 חודשים, מאסרים על תנאי, פיצוי, קנס והתחייבות.

20. בא כוח הנאשם טען, לעומת זאת, כי עתירת התביעה אינה מתאימה כלל לנסיבות העניין, שבהן הנאשם לא גרם נזק.

21. לטענתו, נסיבות ביצוע העבירות הן ברף נמוך והן מלמדות על מצבו הקוגניטיבי והנפשי של הנאשם, כפי שגם עולה מהאבחון שערכה ועדת האבחון. עוד הוסיף, כי כתב האישום השלישי עניינו באיומים על רופא על רקע טיפול רפואי. לפי כתב האישום הרביעי, מדובר בגניבה של בתי מנורה בשווי של 200 ₪ בלבד. לפי כתב האישום החמישי, הנאשם החזיק רכוש החשוד כגנוב, ותו לא.

22. עוד טען, כי לאור נסיבות ביצוע העבירות ומדיניות הענישה, מתחמי העונש ההולמים את העבירות מושא כתב האישום הראשון והשני, מתחיל במאסר קצר בדרך של עבודות שירות, ולחלופין, צו שירות לתועלת הציבור. מתחם העונש ההולם את העבירה מושא כתב האישום השלישי נע בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של מספר חודשים שיכול ויבוצע בדרך של עבודות שירות. עוד הוסיף, כי מתחם העונש ההולם את כתב האישום הרביעי נע בין מאסר על תנאי לתקופה קצרה ובין מאסר על תנאי לתקופה ארוכה. כן הסכים, כי מתחם העונש ההולם את העבירה מושא כתב האישום החמישי מתחיל במאסר על תנאי.

23. עוד ציין בא כוח הנאשם, כי יש לקחת בחשבון את הנסיבות הבאות שאינן קשורות לביצוע העבירות: הנאשם הודה במיוחס לו ונטל אחריות על מעשיו; הנאשם נעדר עבר פלילי; הנאשם התקשה להשתלב בטיפול בשל התמכרותו לכדורי קלונקס שהוא נוטל לפי מרשם, ובכל זאת סיים הליכי גמילה ב-2 מוסדות (ענ/1, ענ/2). הנאשם אינו רוכש סמי רחוב אלא מכור לתרופות; ועדת האבחון עמדה על נסיבותיו האישיות הקשות והמליצה להפנותו למסגרת טיפולית; חלה התדרדרות במצבו הרפואי של הנאשם, הוא סובל ממחלת ריאות ומקבל טיפולים של חמצן; העבירות הן ישנות; לפי חוות דעת ועדת אבחון, הנאשם לא הצליח להסתגל למסגרת חברתית ותעסוקתית, תובנתו חלקית, הוא סובל מהזנחה סביבתית, חשיבה ויכולת למידה דלות.

24. תחילה עתר בא כוח הנאשם להטלת מאסר על תנאי לצד צו שירות לתועלת הציבור. אולם, לאחר צירוף התיקים הנוספים שינה עמדתו וטען, כי יש להטיל עליו מאסר בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר על תנאי. בא כוח הנאשם הוסיף, כי הטלת מאסר על הנאשם תחמיר את מצבו ותביא להמשך פגיעה בציבור.

25. בדברו האחרון מסר הנאשם כי הוא נמצא בטיפול הרווחה. עוד מסר, כי הוא מצטער ומתחרט על מעשיו, והביע נכונות לבצע עבודות שירות.

דין והכרעה

קביעת מתחמי העונש ההולם

26. בהחלט מבחן הקשר ההדוק על נסיבות המקרה עולה, כי כל אחד מכתבי האישום הוא אירוע נפרד

שאינו קשור לתוכנית עבריינית אחת (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14); ע"פ 1261/15 דלאל נ' מדינת ישראל (13.9.15)). לפיכך, יש לראות כל אישום כאירוע נפרד ולקבוע עונש הולם בגינו.

27. בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות אותן ביצע הנאשם בכל אחד מהאירועים יתחשב בית המשפט **בערך החברתי** הנפגע מביצוע העבירות, **במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה** הנהוגה **ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.**

28. כתוצאה מביצוע העבירות של התפרצות לדירה, גניבה, החזקת רכוש חשוד כגנוב, ניסיון גניבה ואיומים בהן הורשע הנאשם, נפגעו הערכים החברתיים של הגנה על שלום ובטחון הציבור וכן הגנה על קניינו של הפרט, פרטיותו ושלוות נפשו ושלא יופנה נגדו מלל מאיים. בהתפרצות לביתו של אדם יש כדי לגרום לצד הנזקים הכלכליים, גם צער, עוגמת נפש, פגיעה בביטחון האישי ובפרטיותם של דרי הבית (ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' **אואזנה** (31.12.08); בש"פ 45/10 **מסארוה נ' מדינת ישראל** (8.1.10)).

29. הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים שעניינם בכתב האישום הראשון היא ברף בינוני. לפי כתב האישום הראשון, הנאשם התפרץ אמנם לדירה. אולם, הדירה היתה ריקה מאדם והנאשם לא גנב דבר מהדירה. הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים שעניינם בכתב האישום השני, הרביעי והחמישי היא ברף נמוך - בינוני. לפי כתב האישום השני, הנאשם ניסה לגנוב טלוויזיה מבית החולים אך עוכב על ידי מאבטחי בית החולים והעבירה לא הושלמה. לפי כתב האישום הרביעי, הנאשם גנב שני גופי תאורה, שערכם קטן, מבניין מגורים. לפי כתב האישום החמישי, הנאשם החזיק טלפון נייד השייך למטופלת המאושפזת בבית חולים. הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים שעניינם בכתב האישום השלישי היא בינונית. הנאשם פנה לרופא, וצעק עליו. מששמע המתלונן - רופא נוסף במיון - את דברי הנאשם, מסר לו כי בכוונתו לפנות למשטרה. בהמשך לכך, פנה הנאשם למתלונן ואיים עליו, באומרו שיחכה לו מחוץ לבית החולים ויחסל אותו. עם זאת, הנאשם ביצע העבירות, בין היתר, על רקע מצבו הנפשי וההתמכרות.

30. בית המשפט העליון קבע, כי מתחם העונש ההולם עבירה אחת של התפרצות לבית וגניבה בצוותא, בנסיבות העניין, נע בין מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים, שיכול ויבוצע בדרך של עבודות שירות, ובין מאסר בפועל לתקופה של 20 חודשים (ע"פ 370/14 **סלפיתי נ' מדינת ישראל** (25.8.14)). במקרים אחרים לא התערב בית המשפט העליון במתחמי ענישה בגין עבירות התפרצות, גניבה וקשירת קשר, הכוללים מאסר הנע בין 10 - 24 חודשים (ראו, למשל: רע"פ 6210/18 **אבו גאנם נ' מדינת ישראל** (3.9.18); רע"פ 638/18 **גולן נ' מדינת ישראל** (1.5.18)).

31. במקרה דנן, המדובר בעבירה של התפרצות בלבד ללא גניבה, שלא בצוותא וללא קשירת קשר. מטבע הדברים, יש מקום לקביעת מתחם מקל יותר, הדומה - אם כי לא זהה - למתחם הרלוונטי לעבירה של כניסה למקום מגורים לביצוע עבירה. לפסיקה שעניינה עבירה של התפרצות בלבד ללא גניבה, ראו למשל: עפ"ג (חי') 28931-05-14 **מדינת ישראל נ' מלאן** (15.7.14); ת"פ (י-ם) 54091-10-15 **מדינת ישראל נ' אבו עסב** (13.4.16); ת"פ (אש') 25156-01-15 **מדינת ישראל נ' אוחנה** (12.1.16); ת"פ (ת"א) 37094-07-15 **מדינת ישראל נ' אלמיו** (13.10.15); ת"פ (י-ם) 23771-08-14 **מדינת ישראל נ' עלמי** (19.10.15); ת"פ (כ"ס) 44477-12-13 **מדינת ישראל שלוחת תביעות ש"י נ' דאבוש** (21.7.14); לפסיקה שעניינה בעבירה של כניסה למקום מגורים, ראו, למשל: רע"פ 7329/14 **אדלר נ' מדינת ישראל** (4.11.14)).

32. לפי מדיניות הענישה הרלוונטית לעבירה של גניבה, ביחס לרכוש קל ערך, המתחם נע בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של מספר חודשים שיכול ויבוצע בדרך של עבודות שירות לצד ענישה נלווית (ראו למשל: ת"פ (ראשל"צ) 26321-03-16 **מדינת ישראל נ' קרוצי** (10.5.16); ת"פ (רמ') 51803-05-14 **מדינת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' באסל** (26.6.16); ת"פ (ק"ג) 12851-01-16 **מדינת ישראל נ' סטרצב** (3.5.16); ת"פ (ק"ג) 10238-10-15 **מדינת ישראל נ' אברמוביץ** (30.5.16); ת"פ (ק"ג) 9290-06-14 **מדינת ישראל נ' אבוטבול** (30.5.16); ת"פ 36771-03-15 **מדינת ישראל נ' עגמי** (19.5.16)).

33. ממילא, המתחם הרלוונטי לעבירה של ניסיון גניבה, הוא מקל, אף יותר, מהמתחם הרלוונטי לעבירה של גניבת רכוש קל ערך.

34. לפי מדיניות הענישה שעניינה בעבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב, המתחם נע בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של מספר חודשים (ראו למשל: ת"פ (ת"א) 34113-12-16 **מדינת ישראל נ' בליאבסקי** (14.6.17); ת"פ (ק"ג) 55039-09-14 **מדינת ישראל נ' אנגל** (19.9.16); ת"פ (נת') 9767-07-15 **מדינת ישראל נ' רחמים** (12.9.16); ת"פ (פ"ת) 19280-08-15 **מדינת ישראל נ' מרצינו** (25.5.16)).

35. מדיניות הענישה המקובלת והנוהגת בעבירה של איומים על רופא ברף בינוני נעה בין מאסר על תנאי, לצד ענישה נלווית ובין מאסר לתקופה של 14 חודשים (ראו, למשל: רע"פ 3057/18 **פלדמן נ' מדינת ישראל** (20.6.18); רע"פ 8062/13 **ברזק נ' מדינת ישראל** (9.4.14); רע"פ 9057/12 **מצרי נ' מדינת ישראל** (4.3.13); רע"פ 4236/12 **יוסבשוילי נ' מדינת ישראל** (3.6.12); ע"פ (ב"ש) 38759-05-14 **זגורי נ' מדינת ישראל** (21.1.15); ע"פ (נצ') 2434-06-16 **מדינת ישראל נ' עומר** (5.7.16); עפ"ג (מרכז) 1363-01-16 **דור נ' מדינת ישראל** (29.11.16); עפ"ג (ב"ש) 17892-10-13 **אלסייד נ' מדינת ישראל** (23.10.13); ת"פ (נצ') 4419-09-15 **מדינת ישראל נ' אשורוב** (12.2.17); ת"פ (רמ') 5905-05-18 **מדינת ישראל נ' סרסור** (2.4.19); ת"פ (ק"ש) 1408-05-18 **מדינת ישראל נ' הייב** (13.9.18); ת"פ (ראשל"צ) 23876-04-15 **מדינת ישראל נ' יוסופוב** (14.7.16)).

36. בקביעת מתחמי העונש ההולם, יש לקחת בחשבון גם את מצבו הקוגניטיבי והנפשי של הנאשם, כפי שעולה מחוות דעת ועדת האבחון. אמנם, הנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו. עם זאת, נסיבות ביצוע העבירות מלמדות, כי מצב זה יחד עם התמכרותו, עמד בין היתר, בבסיס ביצוע העבירות, ויש בו כדי להביא להקלה מסויימת בקביעת המתחמים, בין לפי סעיף 40ט(5) לחוק העונשין, ובין לפי סעיף 40ט(6) לחוק העונשין.

37. לאור האמור, מתחמי העונש ההולם את העבירות, בנסיבות הייחודיות של העניין, הם כדלקמן: בכתב האישום הראשון, בין מאסר קצר, שיכול ויבוצע בדרך של עבודות שירות, ובין מאסר לתקופה של 16 חודשים, לצד ענישה נלווית; בכתבי האישום השני, הרביעי והחמישי, בין מאסר על תנאי ובין מאסר קצר, לצד ענישה נלווית. בכתב האישום השלישי, בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של 12 חודשים, לצד ענישה נלווית.

קביעת העונש ההולם בתוך המתחמים

38. בקביעת העונש ההולם בתוך המתחמים, לקחתי בחשבון את הנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירות:

הנאשם הודה במיוחס לו ונטל אחריות על מעשיו; הנאשם נעדר עבר פלילי, אולם מדובר כאן בצבר של תיקים

לאורך זמן בלתי מבוטל; ועדת האבחון עמדה על נסיבות חייו הקשות של הנאשם, על מצבו הקוגניטיבי ודלותו והמליצה להפנותו למסגרת טיפולית; חלה התדרדרות במצבו הרפואי של הנאשם והוא סובל ממחלת ריאות; העבירות מושא כתב האישום הראשון והשני, הן ישנות יחסית, אולם העבירות מושא כתב האישום השלישי, הרביעי והחמישי בוצעו בשנים 2018 - 2019 ובמהלך השתתפותו של הנאשם בהליך טיפולי; לא ניתן להתעלם מהעובדה, כי חלוף הזמן הוא, בין היתר, בשל ההזדמנויות הרבות שניתנו לנאשם להשתלב במסגרות טיפוליות; אין בידי לקבל טענת בא כוחו, כי הנאשם לא נרתם להליך טיפולי בשל נטילת כדורי קלונקס במרשם. לנאשם ניתנו הזדמנויות רבות להשתלב בטיפול ובמסגרות שונות, אולם הוא לא ניצל את ההזדמנויות ולא שיתף פעולה באופן מספק עם שירות המבחן, כפי שעולה מהתסקירים הרבים שנערכו בעניינו. בחלק מבידוקות השתן שנערכו לנאשם נמצאו שרידי סם ואלכוהול. הנאשם אף עזב מספר מסגרות טיפול, ואך לאחרונה עזב את הקהילה הטיפולית שבה שולב. מכאן, כי שירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית.

הנאשם שלל פעם אחר פעם נזקקות טיפולית והתקשה להתגייס להליכים הטיפולים ומכאן הוחלט לסיים ההליך הטיפולי. להערכת שירות המבחן, עמדותיו הנוקשות של הנאשם ביחס לטיפול מעידות על חוסר מוטיבציה לשינוי והיעדר הכרה ממשית במצבו. שירות המבחן התרשם, פעם אחר פעם, כי לנאשם כוחות אישיים נמוכים ומוטיבציה נמוכה לשינוי, ללא גורמי תמיכה משמעותיים. כאן המקום להדגיש, כי שליחתו החוזרת והנשנית של הנאשם להליכים טיפוליים נערכה מתוך הבנה בדבר מצבו המורכב של הנאשם ורצון כן לסייע לו ברמה השיקומית, אולם, כאמור, נסיונות חוזרים ונשנים אלו, עלו בתוהו.

שלחתי את הנאשם לממונה על עבודות שירות, לשם עריכת חוות דעת בעניינו, וזאת עוד קודם לצירופם של כתבי האישום השלישי, הרביעי והחמישי. בהמשך, נשלח הנאשם פעם נוספת מתוך תקווה כי יתמיד בהליך הטיפולי, שבו נטל חלק באותה העת. תחילה, לא נמצא הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות בשל מצבו הרפואי, אולם, בהמשך נמצא מתאים במגבלות.

39. עונש של עבודות שירות ייתכן והיה הולם חלק מהעבירות או לחלופין, יכול היה להולם את מכלול העבירות, לו היה הנאשם ממשיך בהליך הטיפולי. אולם, משהמשיך הנאשם לבצע עבירות במהלך ההליך הטיפולי, עזב את מסגרות הטיפול ושלל נזקקות טיפולית, שוב, אין מדובר עוד בעונש ההולם את מכלול הנסיבות.

40. לאור האמור, יש להטיל על הנאשם עונש שהוא מעט מתחת למחצית העונש ההולם בכל אחד המתחמים. העונש ההולם כולל, אפוא, מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצויים. בקביעת שיעור הקנס לקחתי בחשבון את מצבו הכלכלי של הנאשם ואת הנזקים שגרם. בקביעת שיעור הפיצויים לקחתי בחשבון את הנזקים שגרם.

סוף דבר

41. לפיכך אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל לתקופה של 14 חודשים, בניכוי ימי מעצרו מיום 16.1.16 ועד 18.1.16;
- ב. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים, והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרורו לא יעבור כל עבירת רכוש או אלימות מסוג פשע;

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים, והתנאי הוא שבמשך 24 חודשים מיום שחרורו לא יעבור כל עבירת רכוש או אלימות מסוג עוון;

ד. קנס בסכום של 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו. את הקנס ישלם הנאשם ב-5 תשלומים שווים, הראשון לא יאוחר מיום 1.3.20 והיתרה עד ל-1 לכל חודש קלנדרי לאחר מכן;

ה. הנאשם ישלם למתלונן עד תביעה 1 בכתב האישום הראשון פיצויים בסכום של 1,000 ₪. את הפיצויים ישלם הנאשם ב-2 תשלומים שווים, הראשון לא יאוחר מיום 1.1.20 והשני לא יאוחר מיום 1.2.20. כן ישלם פיצויים בסכום של 500 ₪ לעד תביעה מספר 1 בכתב האישום השלישי. את הפיצויים ישלם ב-2 תשלומים שווים ורצופים, האחד לא יאוחר מיום 1.1.20 והשני לא יאוחר מיום 1.2.20.

זכת ערעור כחוק תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"א כסלו תש"פ, 09 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.